

ADSUM

VADEMECUM DUSZPASTERSKIE

Parafiał Podwyższenia Krzyża Świętego w Czernicy Wrocławskiej

nr 1426

*

18 maja 2025

*

Rok XXXV

Miłujcie się, jak Ja was umiłowalem

Piąta Niedziela Wielkanocna

Dz 14, 21b-27; Ps 145 (144), 8-9. 10-11. 12-13 (R.: 1b); Ap 21, 1-5a; J 13, 34; J 13, 31-33a. 34-35;

8.00 Czernica W int ks. Jana PANKAŁY z racji urodzin oraz w 34 r. święceń
prezbiteratu /od Wspólnoty Wieczernik/

10.00 Wojnowice +Tadeusz PODGÓSKI /11 r. śm./

12.00 Czernica +Zofia MICHALSKA, +Zofia, +Wojciech, +Kazimierz PINKOSZ,
+Tadeusz SZCZYGIEŁ, +Zofia, +Stanisław(m) KRĘŻEL

J 13, 31-33a. 34-35 * Przykazanie nowe daję wam

Po wyjściu Judasza z wieczernika Jezus powiedział: «Syn Człowieczy został teraz otoczony chwałą, a w Nim Bóg został chwałą otoczony. Jeżeli Bóg został w Nim otoczony chwałą, to i Bóg Go otoczy chwałą w sobie samym, i to zaraz Go chwałą otoczy.

Dzieci, jeszcze krótko jestem z wami. Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie. Po tym wszyscy poznają, że jesteście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali».

KOMENTARZ DO EWANGELII (Książd profesor Waldemar Chrostowski, niedziela.pl)

W liturgii mszalnej okresu wielkanocnego trwa lectio continua, czyli lektura ciągła, Dziejów Apostolskich. Wierni otrzymują szeroką panoramę początków Kościoła, który w ciągu kilku dziesięcioleci dotarł z jerozolimskiego wieczernika do Rzymu.

Grupka uczniów Jezusa przekształciła się w Jego odważnych wyznawców i pozyskała tysiące ludzi, którzy stawali się członkami nowej, a zarazem zakorzenionej w obietnicach i przymierzu Starego Testamentu, wspólnoty wiary. Fragment odczytywany w tę niedzielę relacjonuje koniec pierwszej wyprawy misyjnej apostołów Pawła i Barnaby. Wprawdzie obaj doznali wielu przeciwności, lecz owocem ich dwuletniej pracy apostolskiej było mnóstwo dobra. Wdzięczni za wszystko, co przeżyli, wrócili do Antiochii nad Orontesem, skąd rozpoczęli wyprawę, i „opowiedzieli, jak wiele Bóg przez nich zdziałał i jak otworzył poganom podwoje wiary”. Również w naszych czasach wyznawcy Jezusa Chrystusa dokonują mnóstwo dobra. Wbrew medialnym stereotypom i nagonce trzeba o tym mówić i budować Kościół, do którego warto należeć i który trzeba współtworzyć.

Od samego początku spoiwem wspólnoty wyznawców Jezusa Chrystusa jest miłość. Po wyjściu Judasza z wieczernika Jezus nie rozpoczął od potępiania go, lecz od podkreślenia, że nawet tak wielka zdrada stanowi ogniwo w Bożym planie zbawienia. Pojmanie, męka i śmierć Jezusa prowadziły do Jego zmartwychwstania i chwalebного wywyższenia przez Ojca. Wśród ludzi Kościoła nie brakuje grzechów i zła, które jak brud plamią oblicze 2

Mistycznego Ciała Chrystusa. Cały ten bolesny i nabrzmiały bagaż to jednak nie powód do potępienia, zniechęcenia i odchodzenia, lecz zobowiązanie do wierności i solidarności z tymi, którzy potrzebują modlitwy i wsparcia od swoich braci i sióstr. Gdyby tego zabrakło, wielu z nich utraciłoby wszelką nadzieję, a niektórzy staliby się jeszcze gorsi. Względ na to uzasadnia trwałą aktualność przykazania miłości. Było ono znane już w Starym Testamencie, lecz ograniczało się do członków własnej wspólnoty etnicznej i religijnej. Jezus nadał mu charakter uniwersalny, co urzeczywistnia się wtedy, gdy Jego wyznawcy wytrwale dają przykład wzajemnej miłości rozwijanej we wspólnocie Kościoła. Taka postawa oddziałuje na innych oraz promieniuje dobrem, które skłania do refleksji i pociąga do naśladowania.

Apokalipsa św. Jana Apostoła wykracza poza horyzonty doczesności i ukazuje rzeczywiste przeznaczenie Kościoła, który prowadzi swoje dzieci do zbawienia wiecznego. Bez tej perspektywy Kościół byłby tylko jeszcze jedną instytucją, która deklaruje uczynienie życia bardziej znośnym, wymagając czegoś, co definitywnie i nieodwracalnie kończy się wraz ze śmiercią. Wzniosła wizja św. Jana ukazuje „niebo nowe i ziemię nową, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły”. Jeruzalem, a w nim świątynia stanowiły przedsmak radykalnie nowej rzeczywistości, w której obecność Boga i Jego bliskość będą trwałe wiecznie. Ci, którym wyznawanie wiary nastrocza wielkie trudności i wymaga od nich heroizmu, otrzymują obietnicę życia, w którym Bóg „otrze z ich oczu wszelką łzę, a śmierci już nie będzie. Ani żałoby, ni krzyku, ni trudu już nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły”. Ta zapowiedź wyzwala wdzięczność wyrażaną wołaniem psalmisty: „Będę Cię wielbił, Boże mój i Królu”.

Pierwsza homilia papieża Leona XIV

Na początku chciałem powiedzieć kilka słów po angielsku, a potem resztę po włosku. Chciałbym powtórzyć słowa z psalmu responsoryjnego – chciałbym głosić chwałę Pana, ponieważ zrobił wielkie dzieła, nie tylko ze mną, ale z wszystkimi braćmi kardynałami, którzy dzisiaj sprawujemy tę mszę świętą. Chciałbym, żebyśmy zobaczyli te wielkie dzieła, które Pan Bóg zrobił z nami wszystkimi przez posługę Piotra. Wezwaliście mnie, abym niósł ten krzyż i bym był błogosławiony tą misją. I chcę na was polegać, na każdym z was, żebyśmy kontynuowali, jako wspólnota braci Chrystusa, głoszenie Ewangelii.

„Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16, 16). Tymi słowami Piotr, zapytany przez Mistrza, wraz z innymi uczniami, o jego wiarę w Niego, syntetycznie wyraża dziedzictwo, które od dwóch tysięcy lat, Kościół, poprzez sukcesję apostolską, strzeże, pogłębia i przekazuje.

Jezus jest Mesjaszem, Synem Boga żywego, czyli jedynym Zbawicielem i objawiającym oblicze Ojca.

W Nim, Bóg, aby stać się bliskim i dostępnym dla ludzi, objawił się nam w ufnym spojrzeniu dziecka, w żywym umyśle młodzieńca, w dojrzałych rysach →

mężczyzny (por. Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska *Gaudium et spes*, 22), aż do ukazania się swym [uczniom] po zmartwychwstaniu w swoim chwalebnym ciele. W ten sposób pokazał nam wzór świętego człowieczeństwa, który wszyscy możemy naśladować, wraz z obietnicą wiecznego przeznaczenia, które przekracza jednak wszelkie nasze ograniczenia i możliwości.

Piotr w swojej odpowiedzi uchwycił obie te kwestie: dar Boży i drogę, którą należy przebyć, aby pozwolić się przemienić, nieodłączne wymiary zbawienia, powierzone Kościołowi, aby głosił je dla dobra rodzaju ludzkiego. Są one powierzone nam, wybranym przez Niego, zanim jeszcze zostaliśmy ukształtowani w łonie matki (por. Jr 1, 5), odrodzeni w wodach chrztu i – ponad naszymi ograniczeniami, bez naszej zasługi – przyprowadzeni tutaj i stąd wysłani, aby Ewangelia była głoszona wszystkim stworzeniom (por. Mk 16, 15).

Bóg, powołując mnie poprzez wasz głos na Następcę Pierwszego z Apostołów, powierza mi ten skarb, abym z Jego pomocą był jego wiernym szafarzem (por. 1 Kor 4, 2) na rzecz całego mistycznego Ciała Kościoła; tak aby Kościół był coraz bardziej miastem położonym na górze (por. Ap 21, 10), arką zbawienia płynącą po falach historii, latarnią morską, która oświecła nocę świata. I to nie tyle dzięki wspaniałości jego struktur lub wielkości jego budowli – takich jak zabytki, w których się znajdujemy – lecz dzięki świętości jego członków, tego „ludu [Bogu] na własność przeznaczonego, aby ogłaszał chwalebne dzieła Tego, który ich wezwał z ciemności do przedziwnego swojego światła” (por. 1 P 2, 9).

Jednak, przed rozmową, w której Piotr wyznaje swoją wiarę, jest jeszcze jedno pytanie – pyta Jezus: „Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” (Mt 16, 13). Nie jest to pytanie banalne, przeciwnie, dotyczy ono ważnego aspektu naszej posługi: rzeczywistości, w której żyjemy, z jej ograniczeniami i możliwościami, z jej pytaniami i przekonaniami.

„Za kogo ludzie uważają Syna Człowieczego?” (Mt 16, 13). Myśląc o scenie, nad którą się zastanawiamy, możemy znaleźć dwie możliwe odpowiedzi na to pytanie, które wyznaczają odpowiednio dwie różne postawy.

Przed wszystkim jest odpowiedź świata. Mateusz podkreśla, że rozmowa pomiędzy Jezusem a Jego uczniami na temat Jego tożsamości odbywa się w przepięknym miasteczku Cezarea Filipowa, bogatym w luksusowe pałace, położonym w uroczej scenerii naturalnej, u podnóża góry Hermon, ale będącym także siedzibą okrutnych kręgów władzy oraz teatrem zdrad i niewierności. Obraz ten mówi nam o świecie, który uważa Jezusa za osobę całkowicie pozbawioną znaczenia, co najwyżej za ciekawą postać, która może wzbudzać zdziwienie swoim niezwykłym sposobem mówienia i postępowania. I tak, kiedy Jego obecność stanie się uciążliwa dla wymagań uczciwości i moralności, które On stawia, ten „świat” nie zawaha się odrzucić Go i wyeliminować.

Jest też inna możliwa odpowiedź na pytanie Jezusa: ta, zwykłych ludzi. Dla nich, Nazarejczyk nie jest jakimś „szarlatanem”: jest człowiekiem prawym, człowiekiem, który ma odwagę, który przemawia dobrze i mówi właściwe rzeczy, tak jak inni wielcy prorocy historii Izraela. Dlatego idą za Nim, przynajmniej dopóki mogą to robić bez większego ryzyka i niedogodności. Jednak uważają Go jedynie za człowieka i dlatego w chwili niebezpieczeństwa, podczas Męki, oni również Go opuszczają 4

i odchodzą, rozczarowani.

Uderzająca jest aktualność tych dwóch postaw. Ucieleśniają one bowiem idee, które moglibyśmy łatwo odnaleźć na ustach wielu mężczyzn i kobiet naszych czasów – być może wyrażone innym językiem, ale identyczne w swej istocie

Również dzisiaj nie brakuje kontekstów, w których wiara chrześcijańska jest uważana za coś absurdalnego, przeznaczonego dla osób słabych i mało inteligentnych; kontekstów, w których przedkłada się nad nią inne zabezpieczenia, takie jak technologia, pieniądze, sukces, władza, przyjemności.

Są to środowiska, w których nie jest łatwo świadczyć i głosić Ewangelię, a człowiek wierzący jest wyśmiewany, prześladowany, pogardzany lub co najwyżej tolerowany i traktowany z litością. A jednak właśnie dlatego są to miejsca, w których misja jest pilna, ponieważ brak wiary często pociąga za sobą dramaty, takie jak utrata sensu życia, zapomnienie o miłosierdziu, naruszanie godności osoby ludzkiej w jej najbardziej dramatycznych formach, kryzys rodziny i wiele innych ran, przez które cierpi nasze społeczeństwo, i to nie mało.

Również dzisiaj nie brakuje kontekstów, w których Jezus, choć ceniony jako człowiek, jest sprowadzany jedynie do roli charyzmatycznego lidera lub superczłowieka, i to nie tylko wśród niewierzących, ale także wśród wielu ochrzczonych, którzy w ten sposób kończą żyjąc – na tym poziomie – w faktycznym ateizmie.

To jest świat, który został nam powierzony, w którym, jak wielokrotnie nauczał nas Papież Franciszek, jesteśmy wezwani do świadczenia radosnej wiary w Jezusa Zbawiciela. Dlatego też, także dla nas niezbędne jest powtarzanie: „Ty jesteś Mesjasz, Syn Boga żywego” (Mt 16, 16).

Niezbędne jest, abyśmy to czynili przede wszystkim w naszej osobistej relacji z Nim, w wysiłku codziennej drogi nawrócenia. Ale następnie, także jako Kościół, wspólnie przeżywając naszą przynależność do Pana i niosąc wszystkim Dobrą Nowinę (por. Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna *Lumen gentium*, 1).

Mówię to przede wszystkim do siebie, jako Następcy Piotra, kiedy rozpoczynam moją misję Biskupa Kościoła, który jest w Rzymie, powołanego do przewodzenia w miłości Kościołowi powszechnemu, zgodnie ze słynnym stwierdzeniem św. Ignacego z Antiochii (por. List do Rzymian, Prolog). Wysłany w kajdanach do tego miasta, miejsca swojej zbliżającej się ofiary, pisał on do chrześcijan, którzy się tam znajdowali: „Wtedy będę naprawdę uczniem Jezusa Chrystusa, kiedy nawet ciała mego świat widzieć nie będzie” (List do Rzymian, IV, 1). Odnosił się do tego, że zostanie pożarty przez dzikie zwierzęta w cyrku – i tak się stało – ale jego słowa odnoszą się, w szerszym sensie, do nieodzownego zobowiązania każdego, kto pełni w Kościele posługę władzy: zniknąć, aby pozostał Chrystus, stać się małym, aby On był poznany i uwielbiony (por. J 3,30), poświęcić się do końca, aby nikomu nie zabrakło możliwości poznania Go i kochania.

Niech Bóg obdarza mnie tą łaską dzisiaj i zawsze, z pomocą najczulszego wstawiennictwa Maryi, Matki Kościoła.

1. Dzisiaj przeżywamy V Niedzielę Wielkanocną, podczas Mszy św. o godz. 12:00 dzieci, które w zeszłym roku uczestniczyły po raz pierwszy w pełni we Mszy Świętej, będą obchodziły rocznicę I Komunii św.
2. Kancelaria parafialna będzie czynna w tym tygodniu wyjątkowo w poniedziałek 19 maja od 16.00 do 17.00.
3. Nabożeństwa majowe ku czci Najświętszej Maryi Panny odprawiamy codziennie przy kapliczkach i w kościele 30 minut przed Mszą św. Zapraszamy wszystkich do udziału w tych pięknych nabożeństwach.
4. W piątek wystawienie Najświętszego Sakramentu po Mszy św. do godz. 19.00.
5. W ostatnim tygodniu do wieczności z naszej parafii odeszli: +Jacek GAWORSKI, +Ryszard BAJGOT, +Henryk PINKOSZ.
6. W sobotę, 24 maja, zapraszam na Msze św. o godz. 12:00 w Wojnowicach, podczas której wraz z księżmi wyświęconymi w 2010 roku, będę dziękował za 15 lat posługi kapłańskiej w rocznicę naszych święceń, które odbyły się 22 maja 2010 r. w katedrze wrocławskiej.
7. Zachęcamy do korzystania z sakramentu pokuty i pojednania w tygodniu. Spowiedź codziennie 20 minut przed każdą Mszą świętą.
8. Zapraszamy wraz z naszą scholą na "Godzinę Uwielbienia Zmartwychwstałego" w sobotę 24 maja br. po Mszy św. wieczornej.
9. Rodzicom dzieci I komunijnych dziękuję za ofiarowane "dary ołtarza". Zostały zakupione m.in. nowe szaty liturgiczne: zielony ornat do kościoła w Czernicy i biały ornat do kościoła w Wojnowicach.
10. Udzielenie sakramentu bierzmowania, przygotowującym się w naszej parafii, odbędzie się we wtorek 17 czerwca 2025 o godz. 18.00. Modlitwom parafian polecam przygotowujących się do przyjęcia tego sakramentu i szafarza, który go udzieli.
11. Spotkanie dla przygotowujących się do sakramentu bierzmowania w piątek 30 maja br. o godz. 19.15 w kościele. Wcześniej zapraszam na indywidualną adorację Najświętszego Sakramentu, która jak zawsze po wieczornej Mszy św.
12. Dziękujemy za wszystkie ofiary składane na potrzeby naszej parafii, zarówno na tacę, jak i poprzez przelewy bankowe.

Wszystkim parafianom życzymy błogosławionej niedzieli i obfitości Bożych łask!

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy na maj 2025

O możliwość pracy — Módlmy się, aby dzięki pracy każda osoba mogła się spełniać, rodziny miały godne warunki życia, a społeczeństwa stawały się bardziej ludzkie

Kalendarz liturgiczny

19 – 25 maja

20 tydzień roku 2025

-
- 19 V pon.** **Poniedziałek 5. tygodnia Wielkanocy**
Dz 14, 5-18; Ps 115 (113B), 1-2. 3-4. 15-16 (R.: por. 1); Por. J 14, 26; J 14, 21-26;
17.30 Wojnowice +Stanisława(k) DZIURNA /od rodziny Sienkiewiczów dla cioci/
-
- 20 V wt.** **Wtorek 5. tygodnia Wielkanocy**
Dz 14, 19-28; Ps 145 (144), 10-11. 12-13. 21 (R.: por. 12); Por. Łk 24, 46b. 26b; J 14, 27-31a;
7.00 Czernica +Marian
-
- 21 V śr.** **Środa 5. tygodnia Wielkanocy**
Dz 15, 1-6; Ps 122 (121), 1b-2. 4-5 (R.: por. 1bc); J 15, 4a. 5b; J 15, 1-8;
17.30 Wojnowice +Jan GNOJSKI /od uczestników pogrzebu/
-
- 22 V czw.** **Czwartek 5. tygodnia Wielkanocy**
Dz 15, 7-21; Ps 96 (95), 1-2a. 2b-3. 10 (R.: por. 3); Por. J 10, 27; J 15, 9-11;
7.00 Czernica +Zofia, +Józef(m)
-
- 23 V pt.** **Piątek 5. tygodnia Wielkanocy**
Dz 15, 22-31; Ps 57 (56), 8 i 10. 11-12 (R.: por. 10a); J 15, 15b; J 15, 12-17;
17.30 Czernica +Bogdan KOZUBEK /od rodzin/
-
- 24 V sob.** **Wspomnienie Najświętszej Maryi Panny, Wspomożycielki Wiernych**
Dz 16, 1-10; Ps 100 (99), 2-3. 4-5 (R.: por. 1b); Kol 3, 1; J 15, 18-21;
12.00 Wojnowice W 15. rocznicę święceń prezbiteratu (kapłańskich) rocznika święceń 2010
17.00 Czernica +Maria JANIUK /1 r. śm./, +Adolf JANIUK /9 r. śm./"
-
- 25 V niedz.** **Szоста Niedziela Wielkanocna**
Dz 15, 1-2. 22-29; Ps 67 (66), 2-3. 4-5. 6 i 8 (R.: por. 4); Ap 21, 10-14. 22-23; J 14, 23; J 14, 23-29;
8.00 Czernica W int Róży NMP Nawiedzenia o zdrowie, Boże błogosławieństwo i opiekę NMP, a dla zmarłych siostr o niebo
10.00 Wojnowice +Stanisława(k), +Sylwester ANTAS, +Józefa(k) ANTAS
12.00 Czernica +Roman, +Jan, +Janusz, +Eugenia WRONA i BARTOSZEK

GODZINA UWIELBIENIA ZMARTWYCHWSTAŁEGO

24 MAJA 2025

18:00-19:00

**KOŚCIÓŁ
PW. PODWYŻSZENIA
KRZYŻA ŚWIĘTEGO
W CZERNICY**

